

РЕШЕНИЕ

№ 3400

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 07.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2059** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ вр. чл. 203-207 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по искова молба на Б. Х. П. срещу [фирма] ([фирма]), с цена на иска общо 1110 лв., обезщетение от действия на ответника по приложена мярка принудително преместване на автомобил - възстановяване на имуществени вреди от 64 лв.+46 лв. за такси и морални вреди 1000 лв. По указание на СРС (където първоначално е била подадена исквата молба) ищцата е уточнила, че оспорва и законосъобразността на мярката и че претендираното увреждане е настъпило вследствие на същата.

Становища на страните:

В исквата претенция по ЗОДОВ, така както е предявена пред СРС, се твърди, че на 02.05.2018г. около 14 ч. ищцата е паркирала собствения си автомобил на инвалидно място – ъгъла на ул.Ц. А. и С., [населено място] с валидна карта за паркиране на инвалидно място, поставена на видно място на предното стъкло. При идване на мястото около 16 ч. установява, че автомобилът липсва, което предизвиква стрес и притеснение дали не е открадната. При посещение на наказателния паркинг до гара П., след като показали документите, платили 64 лв. такса, глоба. Не им съставили АУАН, имало само принудително преместване на автомобила, за което се заплащало 60 лв. плюс почасов престой на паркинга. Намира извършеното принудително преместване за незаконно, необосновано и в противоречие на закона, извършен е

произвол. Претендира претърпени вреди, включващи заплатената сума от 64 лв. и морални щети от 1000 лв., ведно със законна лихва от 02.05.2018г. до датата на причиняване на вредите до окончателно заплащане на сумата. Към исковата молба прилага фискален бон за заплащане на 64 лв., карта за паркиране на хора с трайни увреждания, сериен № 223, пожизнена и талон на автомобила.

В хода на делото е уточнено оспорването на принудителната административна мярка (ПАМ) като недопустима, необоснована и незаконосъобразна (л.35 по делото). Посочва, се че е безспорно, че автомобилът е на ищцата Б. П., която е инвалид с Решение на ТЕЛК с над 90 %, притежаваща инвалидна карта (безсрочна), даваща право на паркиране на специално обозначените за това места, като съгласно изискванията е поставена отвътре в съответния ъгъл, не са налице законови нарушения. Паркирана е за не повече от нормата 4 часа. Счита, че приложената ПАМ не попада в изчерпателно изброениет в чл.171, т.5, буква „в“ от ЗДвП случаи. Намира мярката за пресилена, случаят е маловажен. Не е установено неправилно паркиране. Дори и да се допусне хипотетично, че автомобил нямащ инвалидна карта е паркирал на инвалидно място, то ЗДвП не е разписал прилагане на ПАМ. Тъй като не са запознати с преписката и самия акт на ПАМ не могат да посочат дали е спазена компететност и процедура.

Ответникът по иска за обезщетение [фирма] счита, че не е надлежен ответник, тъй като принудителното преместване на автомобил като ПАМ е разпоредено от полицаи от ОПП ППС, съгласно Наредба за организацията на движението на територията на СО (НОДТСО) и в изпълнение на Заповед № СОА 17-РД-95-552/29.09.2017г. В случая служителите на [фирма] са натоварили и извозили автомобила на ищцата до специализиран паркинг, но не те са констатирани нарушенията, нито са издали разпореждането, поради което не са надлежно легитимирани да отговарят нито по жалбата срещу ПАМ, нито Центъра по иска. Съгласно одобреният със Заповед на Кмета на СО ред за принудително превестване на неправилно паркирани ППС, съгласно Приложение № 1 правомощия по разпореждане за принудително преместване при подобно нарушение на ЗДрвП имат единствено полицаите от СДВР или инспектор от СО, които са контролни органи. В случая разпореждането за принудително преместване на процесното МПС с рег. [рег.номер на МПС] , марка „Рено“ на специализиран паркинг жп гара „П.“ на 02.05.2018г. е на служител от О.-СДВР с позивна № 413, К. Р. М. към 02.05.2018г. Прилага Ответникът по оспорването на ПАМ Контрольор автомобилен транспорт - скоби при [фирма] счита, че жалбата е недопустима и неоснователна, тъй като ПАМ е законосъобразна.

Ответникът по ПАМ – младши инспектор К. Р. М., старши полицаи в сектор „Общинска“ полиция към ОПП-СДВР оспорва по подробни съображения жалбата срещу ПАМ и излага пространни доводи за законосъобразност на мярката. Акцентира, че начинът по който е била поставена картата на автомобила е основание да бъде принудително преместен, по конкретно не се виждала дата на изтичане на валидност на картата за паркиране, серийният номер на картата. Позовава се на съответните разпоредби от Наредбата за организацията на движението на територията на СО – чл.95 и чл.96 и че липсващият елемент (дата на изтичане на валидността на картата за паркиране и серийния номер на картата за паркиране) от задължителното съдържание на картите за преференциално паркиране е непреодолима пречка за осъществяване на ефективен контрол от оправомощените служби.

В съдебно заседание ищцата, ответниците не се явяват, не се представляват, прилагат

се писмени становища по спора.

Представителят на СГП счита за неоснователни жалбата срещу принудителната административна мярка, съчетани с иска за вреди от въпросната мярка. Споделя доводите на ответника, както и че не е конституиран надлежния. По делото се констатирало неоправдано процесуално бездействие от страната на ищцата, не са изпълнени указанията на съда относно конкретизиране на исковата претенция. Предлага да се отхвърли жалбата, както и исковата претенция.

Предвид възражението на ответника по иска за ненадлежността му да отговаря по иска за вреди, съдът е констатирал, че ПАМ е разпоредена от младши инспектор К. Р. М., старши полицай в сектор „Общинска полиция“ към ОПП – СДВР. По делото е посочен ответник [фирма] (ЦГМ). Предвид, че се установява, че служителят, издал оспорваната ПАМ е друго ЮЛ, не ЦГМ, а СДВР, то на ищеца на основание чл. 205, ал. 2 АПК са дадени указания, че следва да насочи иска си срещу ЮЛ, в чийто състав се намира длъжностното лице, издало процесната мярка, а именно – СДВР. Дадена е възможност на ищеца в 7-дневен срок от получаване на съобщението да заяви - дали поддържа иска си срещу посочения ответник ЦГМ.

В отговор не е направено никакво допълнително уточнение и производството по иска е проведено спрямо ответника, посочен от ищеца, тъй като пасивната легитимация е въпрос по същество.

Съдът като взе предвид становищата на страните и събраните доказателства намери, че оспорването на ПАМ е основателно, но не и претенцията за обезщетение от тази мярка като насочена срещу ненадлежен ответник. Съображенията:

1) Относно оспорването на наложената ПАМ:

Следва да се има предвид, че тъй като оспорването на законосъобразността на преместването от 02.05.2018г. е направено с подаването на исковата молба пред СРС на 08.05.2018г., то същото не е просрочено. Неговото разглеждане съвместно с исковата молба е допустимо съгласно чл.204, ал.2 от АПК.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от ЗДвП определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство (ППС) на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. С нормата на чл.171, т.5, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилагат ПАМ, е регламентирана възможността да се премества паркирано ППС без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

Съгласно чл. 120 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО) контролът по спазването на правилата за паркиране, както и дейността по принудително преместване на неправилно паркирани ППС може да се осъществява и от служби за контрол, определени с писмена заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и следващите от ЗДвП. Съгласно приложените по делото Заповеди № СО15-РД-09-407/16.03.2015 г. и

№ СОА19-РД-09-11/04.01.2019 г. на кмета на Столична община, е определено звено „Общинска полиция“ да осъществява функции на служба за контрол по смисъла на чл. 167, ал. 2 от ЗДвП, а видно от удостоверение от 16.02.2021г. от отдел „Човешки ресурси“ при СДВР – младши инспектор К. Р. М., издал разпореждането за преместване на автомобила на ищцата, е назначен съгласно заповед от 16.04.2015г. на длъжност старши полицаи на длъжност старши полицаи в сектор „Общинска полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ -СДВР. С оглед на горното съдът намира, че оспорваното разпореждане за преместване е издадено от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия.

По аргумент за противното от чл.172, ал.1 от ЗДвП, за мярката по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП не е задължителна писмена форма. (Разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП изисква наличие на мотивирана, респ. писмена заповед само за налагането на ПАМ по другите хипотези на чл. 171 от същия закон -, т.1, 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7). Заповедта може да е устна или изразена чрез действие, което е в съответствие с чл.59, ал.3 от АПК. Поради това съдът намира, че е спазена и формата на акта, съгласно представените по делото доказателства по преписката – докладна записка и протоколи.

Спорен е въпросът за материалната законосъобразност на ПАМ, по конкретно било ли е налице основание компетентния орган да я приложи.

От материалите по делото се установява, а и не се спори между страните, че ищцата е паркирала лекия си автомобил марка „Рено“ на място, определено за хора с трайни увреждания на 02.05.2018 г. в [населено място]. Не се спори и че при разглеждане и разчитане на картата, предоставена на място, при получаване на автомобила, същата е в срок - пожизнена, има сериен №, процесният автомобил е освободен същият ден и не е съставян АУАН или налагана глоба с фиш.

Предмет на спора в случая е дали са били налице основанията за принудително преместване на автомобила, паркиран на място, определено за хора с трайни увреждания, при така поставената върху него карта за ППС, превозващо хора с трайни увреждания.

Съгласно чл. 118, т. 2 от НОДТСО, преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощеният от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението, както и в случаите когато е паркирано неправомерно на специално обозначено място, предназначено за паркиране на ППС превозващи хора с увреждания. Според §1, т. 8 от НОДТСО Неправомерно е паркиране на специално обозначено място за ППС, превозващи хора с увреждане при: а) паркиране без карта за преференциално паркиране на място за ППС, превозващи хора с увреждания; б) паркиране с невалидна карта за преференциално паркиране на място за ППС, превозващи хора с увреждания; в) паркиране на място за ППС, превозващи хора с увреждания в отсъствие на правоимащото лице; паркиране на място за ППС, превозващо хора с увреждания, за време повече от 4 часа.

Видно от изготвената от ответника докладна записка на л.57 по делото, принудителното преместване е разпоредено, тъй като автомобилът не е означен съгласно §10 от ЗДвП, чл. 18, ал. 1, т. 7 от ППЗДвП и е в нарушение на чл. 46, т. 4 от

НОДТСО. Като конкретно фактическо основание за принудителното преместване, едва в становището по делото е посочено, че и от направените снимки е видно, че на таблото на автомобила е поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания, по начин, по който не може да се въприеме задължителната визуализация с цел осъществяване на контрол, нямало дата на изтичане на валидността на картата за паркиране и серийния номер на картата за паркиране. Според чл. 18, ал. 1, т. 7 от ППЗДвП знакът „инвалид“ се поставя на челната страница на картата, която се издава на инвалиди за ползване на улеснения при движение с моторни превозни средства, когато те са водачи или пътници, а картата се поставя в долния десен ъгъл на предното стъкло на превозното средство и се сваля, когато то не обслужва притежателя на документа. В чл. 95 НОДТСО е предвидено задължително информационно съдържание на картите за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с трайни увреждания в зоните за почасово платено паркиране. В т.1 и т.2 на чл. 95 от посочената наредба детайлно е описано съдържанието и на картата за паркиране на ППС превозващи хора с трайни увреждания. Изисквания към начина на обозначаване се съдържат в и чл. 96 от НОДТСО, според който непосредствено при паркиране в зоната за почасово платено паркиране на специално обозначените за целта места картата задължително се поставя в долния ляв ъгъл на предното стъкло от вътрешната страна на автомобила, така че лицевата ѝ част с изображението на международния знак „инвалид“ на плътен тъмно син фон да се вижда изцяло.

В конкретния случай видно от снимките на л.62-68, както знак „инвалид“ на задното стъкло, така и картата за паркиране за лице с трайни увреждания е надлежно поставена в долния ляв ъгъл на предното стъкло от вътрешната страна на автомобила, но част от вписаната информация в нея е била недостатъчно ясна, видно от изготвените снимки (л.66), понеже не се виждала дата на валидност и сериен №. Това обаче не е неправомерно паркиране, тъй като не изпълва нито една от визираниите в § 1, т. 8 от Наредбата хипотези - паркиране без карта за преференциално паркиране на място за ППС, превозващи хора с увреждания; паркиране с невалидна карта за преференциално паркиране на място за ППС, превозващи хора с увреждания; паркиране на място за ППС, превозващи хора с увреждания в отсъствие на правоимащото лице; паркиране на място за ППС, превозващо хора с увреждания, за време повече от 4 часа. Макар че част от вписаната информация в картата е била недостатъчно ясна, обозначаването на автомобила с такава карта и изображението на международния знак „Инвалид“ на плътен тъмно син фон е било ясно, изцяло и напълно видимо за контролните органи. С оглед на това съдът счита, че автомобилът е бил обозначен по начина, предвиден в чл. 18, ал.1,т.7 от ППЗДвП и чл.96 от НОДТСО и принудителното преместване е било предприето неоснователно. Единственото обстоятелство, мотивирало органите за контрол да преместят принудително паркираното МПС е факта, че начина на поставяне на картата не позволявал да се възприеме задължителна визуализация с цел осъществяване на контрол, всъщност може би не е била видима в детайли. Такава хипотеза на неправомерно паркиране обаче §1,т. 8 от НОДТСО не предвижда и не съставлява самостоятелно основание за предприемане на мярката, поради което последната се явява приложена без основание, а следователно в противоречие с материалния закон. Безспорно е, че картата е пожизнена и има сериен №, видно от показаната от Б. Х. П. на място (Приложение № 3 към исковата молба), поставена е на автомобила и за ответника не е било налично годно основание да разпореди преместването на автомобил,

обозначен, че е на лице с трайни увреждания.

Така наложената ПАМ е незаконосъобразна и поради противоречие с целта на закона. Целта на ПАМ „принудително преместване“ на ППС в случаите на неправомерно паркиране на местата, означени за хора с трайни увреждания, освен преустановяване на нарушението и да се предотвратят и отстранят вредните последици от него, изразяващи се в невъзможност на хората с увреждания да използват предназначенията за тях места за паркиране, а в случая тази мярка е засегнала именно лице с увреждане, като с преместването не само го е лишила от правото му за това място, но и му е създавала пречки, несъмнено по големи от необходимото, да се установи дали е валидна една карта, удостоверяваща ползването на такова право.

На основание гореизложено съдът намира оспорената ПАМ по чл. 171, т. 5 от ЗДВП изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач на лек автомобил „Рено“ с рег. [рег.номер на МПС], приложена от К. Р. М., на длъжност старши полицай в сектор „Общинска полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ -СДВР за незаконосъобразна, а жалбата на Б. Х. П. срещу нея следва да бъде уважена като основателна и доказана.

2)Относно иска за вреди, насочен срещу [фирма]

Съгласно чл.205, ал.1 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая незаконосъобразната ПАМ е разпоредена от полицейски служител, който е в системата на СДВР, а не на [фирма], чийто служители са изпълнили негово разпореждане. Ето защо не е налице пряка и непосредствена връзка между ПАМ, ответника по исковата молба и твърдяните вреди. Тя е прекъсната от разпореждането за преместване, издадено от орган принадлежащ към друго юридическо лице.

И тъй като преместването и съответно вредите са пряка последица от действията на полицейския служител при СДВР, надлежен ответник е СДВР, а не [фирма]. От [фирма] не е налице основание да се търси отговорност за имуществени и неимуществени вреди от това юридическо лице, за действия на негови длъжностни лица.

От изложеното по-горе настоящият съдебен заключи, че процесната ПАМ следва да се отмени, като постановена в нарушение на закона и констатира незаконосъобразност на действията на службите за контрол след предявяване на талоните за паркиране от ищцата.

Поради липсата на пряка причинно-следствена връзка между претърпяните от ищцата имуществени и неимуществени вреди и действията на служителите на ответника [фирма], които са опосредени от друг акт, на длъжностно лице, при друго юридическо лице, както бе обсъден по горе искът за вреди срещу това дружество е ненадлежно предявен. Независимо, че по общо правило надлежната пасивната легитимация не е предпоставка по допустимост на иска, а по основателността му, следва да се съобрази разпоредбата на чл.205, ал.1 от АПК. Съгласно тази разпоредба, когато посоченият в исковата молба ответник не отговаря на изискванията на ал.1, съдът указва на ищеца срещу кого следва да насочи иска. По настоящото дело съдът е сторил това с протоколно определение от 01.03.2021г. и в дадения срок ищцата нито е

посочила СДВР като ответник, нито е заявила дали поддържа иска си срещу [фирма], което значи, че в дадения срок не е изпълнила указанията и съгласно чл.205, ал.2, предл. второ, исковата молба следва да се върне.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, чл. 205, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 6- ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ принудителна административна мярка принудително преместване на лек автомобил „Рено“, рег. [рег.номер на МПС] без знанието на собственика Б. Х. П., разпоредено на 02.05.2018г.от К. Р. М., на длъжност старши полицай в сектор „Общинска полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ –СДВР.

ВРЪЩА исковата молба на Б. Х. П. срещу [фирма] с ЕИК[ЕИК] да ѝ заплати обезщетение за причинени имуществени и неимуществени вреди от незаконосъобразен акт на служители на СДВР, отдел на 02.05.2018г.. по разпореждане на преместване на лек автомобил марка „Рено“ в размер общо на 1110 лв., ведно със законната лихва от датата на преместването до изплащане.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба срещу отмяната на ПАМ в 14-дневен срок от съобщаването му, а в частта му на разпореждане за връщане на исковата молба с частна жалба в 7 дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: